

Wintertochten

Ijsberentocht / Lier- Niel 15 januari

Prijkte dit jaar terug als eerste tocht op de kalender van 2012. Weinig animatie op het inschrijvingsblad. Toen Pol, zijn naam en de mijne op het blad noteerde stonden er maar drie namen op het grote blad. Alleen kon hij het vertrek, 9 uur niet goed vatten. Op de info van Niel stond start in Lier rond 11 uur. In het verleden werd er altijd eerst naar Lier gereden, daar werden de boten en de vaarders achtergelaten en de chauffeurs reden naar Niel. Die werden door Nielenars terug in Lier afgezet. Door een gebrekkige communicatie konden we het drietal niet bereiken. We namen het zekere voor het onzekere en trokken om 8 uur richting Lier. Ik zat daar bijna moederziel alleen in de Lierse Kanoclub, als Pol de auto verplaatste. Ik begon even te twijfelen of ik wel op de juiste datum hier zat. Mondjesmaat sijpelde de deelnemers toe. Een viertal heen en weer peddelaars arriveerde, dampend, maar met verkleumde voeten. Het was net boven het vriespunt, maar een mooi winterzonnetje beloofde beterschap. Om 10 uur stonden Robby, Paul en Marc aan mijn tafeltje. Dit bleek een misverstand. Ik stuurde de 3 onmiddellijk naar Niel in de hoop dat een barmhartige Samaritaan hen terug naar de schapenkoppenstad bracht. Iets na 11 waren de meeste inschrijvers present voor hun tocht. Het klassieke gedrum bij de trap op het einde van vijver en daarna bij de ladder in de Nete kon beginnen. Hoffelijk, als altijd, liet ik de 10-zit voorgaan. Dat duurt wel een tijdje voor mannen en vrouwen hun vertrouwd zitje hebben gevonden in zo'n canadees.

Eens te water vond ik Pol terug dobberend bij de samenvloeiing van de twee Nete's.

Het rammelde 12 uur als we op de hoogte van de Sint-Gummaris kerk waren.

We zochten even naar de gezamenlijke cadans en voor ons lag Nete en later Rupel te blinken in een prachtig winterzonnetje. De weinige wind kon ons ritme niet storen. We schoven gretig vooruit, af en toe nog wel gepasseerd door een K1 of een afdaler. Op onze beurt passeerden we andere peddelaars, onder andere de 10-zit. Nete en Rupel hebben intussen nog weinig geheimen. We weten stilaan waar we ons aan wat keerwater kunnen verwachten en hoe we best sommige bochten nemen.

Een dikke twee uur na onze start kwam die verwenste trap van Niel al in zicht. Ook dit jaar was dat ding lastig te beklimmen of zijn het de jaren die beginnen op te spelen?

Tot onze verwondering weinig volk in de kantine. We waren bij de laatste vertrokken in Lier en zo'n snelheidsduivels zijn we nu ook weer niet. Er bleken inderdaad veel minder inschrijvingen te zijn. Gevolg, soep à volonté en tafels en stoelen voldoende beschikbaar dat zelfs het voltallig SKK-groepje, een poosje later, zich gezamenlijk had kunnen bedrinken op de start van het nieuwe vaarseizoen.

Hopelijk tot volgend jaar.

Coude winthertocht /Kasterlee 22 januari

Winter in de Kempen, waar de Kleine Nete ons altijd weet te bekoren. Misschien toch te noteren in de annalen van den SKK, de kajakkers in de minderheid. Jawel drie canadezen ten opzichte van slechts 2 kajaks lagen klaar bij de start. En als extra puntje op de i, onze canadeesvaarder bij uitstek, Wilfried, zat in één van de 2 kajaks.

Naar gewoonte was het wachten op de terugkeer van de chauffeurs in het Kastels clublokaal. De plannen voor het nieuwe clublokaal lagen ter inzage op een tafel. Het ziet er prachtig uit. We zijn wel benieuwd wanneer we een koffie kunnen bestellen aan de nieuwe toog.

Nancy en Steven namen het voortouw bij de start, geëscorteerd door Wilfried. Erika en Mark volgde op een steenworpje, terwijl wij moeilijker van kant geraakte, gehinderd door zenuwachtige kajakkers. Daardoor hadden wij al een behoorlijke steenworp achterstand opgelopen. Naar gewoonte stoorde Robby zich niet aan al die drukte toen hij als laatste clubgenoot zijn kajak in het water schoof.

Pol en ik vonden blijkbaar moeilijk het ritme. De eerste kilometers geraakten we geen meter dicht bij onze teamgenoten. Een deftig windje maakte het niet gemakkelijker. Het zorgde er wel voor dat het zware wolkendek, geen lekkend waterbed werd. Het duurde nog een hele poos voor we in het zog geraakte van de tandem Erika-Mark. Bij Bobbejaanland konden we eindelijk iets opvangen van de conversatie van ons leidend trio. Ze lieten ons de eer als eerste uit de kano te wippen bij het café, om er een tafeltje te reserveren. Uitgekookte lieden.

Maar het was de moeite waard, want wij hadden een jarige onder ons, die gul trakteerde. (datum genoteerd voor het volgende jaar). Geen uitgekookte maar een stevige warme soep werd geserveerd met daarbij nog een dikke boterham. Bij het zien van zulk krachtvoedsel en zelf maar wat schuimend vocht genuttigd, besloop de angst ons. Om ons narigheid en schande te besparen, zorgde Pol en ik, dat we ons ditmaal als eerste van wal duwden. Zonder omzien (wat een clubgeest) trokken wij aan onze peddels zo vlug we konden. Het leek wel of we de rekening niet betaald hadden. Terwijl de rest nog nakeuvelde over de ingrediënten in die heerlijke soep. We slaagden in het opzet en bleven koploper tot aan de chalet in Herentals. Hier werd opnieuw de binnenkant opgewarmd, niet te vergeten, het was een wintertocht ! Enkel drank verkrijgbaar. Als de drank is in de man, dacht Pol, en voor ik het beseftte zaten we terug op de Nete, terwijl de anderen nog warm en koud bliezen in de chalet.

Herentals –Grobendonk is een kolfje naar de Yoho zijn hand. In dit bochtig parcours voelt onze oude Gatz zich jong. Het doet hem mijmeren naar de goede oude tijd wanneer hij mocht proeven van het vele bochtwerk en de drempels waar hij gezwind overhuppelde tot onze vriend Happart hem terugvloot. Sindsdien mag hij nog hooguit op Nete, Dommel, Roer of Mark. Dromend van de Ardense rivieren draaide en keerde hij bocht in, bocht uit. Af en toe een gaatje latend aan een opdringerige kajak. Met een krop in de keel zag hij de koord in Grobendonk. Het was weeral over. Terug naar zijn container was het lot.

Zwetend en puffend droegen we de kano naar de kar, achter de hoeve, naast de steenweg, volgens onze spierenbundeltjes, een hele afstand. Toen we terug poolshoogte namen van ons team, waren deze volop in de weer de boten op het droge te trekken. Nog even assistentie verleend aan de Robby. Grobendonk heeft een reputatie, hier verdwijnen de beste paddels bijna terwijl je er staat op te kijken. Dit jaar konden we, gelukkig, met al het materiaal terug naar Schoten. Keren we volgend jaar weer?

Ferre